Ч. 108. Неділя 28 (15) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і **Адмінїстрация**: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Войскові предложеня. — Росийско-турецкий спір.

Полекші дає новий войсковий закон на підставі образованя, або маетково-господарских відносин. Для обовязаних в менше як середним образованем творить новий закон специяльну ґрупу, з котрій служба на всякий випадок буде тревати лише два роки. До сеї ґрупи будуть належати ученики ґімназий і реальних шкіл, що покінчили шість кляс, абсольвенти низших фахових шкіл, як пр. механїки, будівничі, артистичні ремісники, дальше абсольвенти рільничих, садівничих, винничих і низших лїсових шкіл. Про зміни в управненях і відбуваню однорічної войскової служби подано вже в нашій часописи минувшого тиждня. Зазначити ще треба, що відпадає другий рік служби для тих, що в першім роцї не відповіли вимаганям головно войскової дисциплїни. Знесене іспиту потягає за собою той користний наслїдок, що тих, що протягом року служби не відповіли домаганям, просто відпускають з низшою шаржою, але на другий рік не задержують їх.

Значно поширено управненя до полекш з маетково-господарских взглядів. Дотеперішний войсковий закон знав лише один правний взгляд, а то право до служби в т. зв. доповняючій резерві для посїдачів одідичених господарств і право до повного увільненя від войскової служби для т. зв. „батьків родин“. В практицї однак признавано ріжні полекші і тим, що не мали на них законом означеного права, але котрі своїми відносинами на такі полекші заслугували. Полагоджувано ті справи від випадку до випадку, а важну ролю при розділї тих полекш грало т. зв. число льосу. Чим дальше було число льосу, тим більшою правдоподібність, що асентерованого замість до войска дадуть до краєвої оборони, де дволїтна служба від випадку до випадку і доси водила ся, або до доповняючої резерви. Від тепер число льосу не буде грати ніякої ролї і відпаде катеґория тих „надчислових“, що своє увільнене, вагл. полекшу завдячували лише випадкови. Так само відпадає катеґория т. зв. „mindertauglich“. Увільненя і полекші будуть давати ся в слїдуючий спосіб: З загального числа асентерованих будуть виділювані ті, що після засягнених урядових інформаций заслугують на які небудь полекші і они перейдуть до доповняючої резерви. Увзглядновати ся буде обовязок удержаня родини, зарібкові відносини, або взгляд на зване рекрутів. Отже до доповняючої резерви прийдуть ті новобранцї, що з специяльних причин, виплаваючих з їх господарского, родинного становища, або з їх званя заслугують на полекші у войсковій службі. Число тих, що заслугують на такі полекші, хоч не мають за собою всїх законних вимог, новий закон означає на 4 процент кождочасного контингенту рекрутів. Час вишколеня в муштрі для резервістів підвисшує новий закон з дотеперішних двох місяцїв на 10 тиждни.

При войскових вправах також заведено деякі полекші. Доси резервісти, що вислужили три роки в лінії, мали відбувати три вправи разом на протягу 12 тижднів. На будуче 3-річні резервісти будуть відбувати три вправи, але протягом 11 тижднів. Дворічні резервісти будуть мати до відслуженя чотири вправи, разом 14 тижднів. Також обовязок вправ для однорічних охотників буде обмежений. Доси резервових офіцирів і кадетів поликувано що другий рік на 4-тиждневі вправи. На будуче они будуть мати до відбутя лише 4 вправи чотиротиждневі, а лише виїмково, коли їх войскове образоване буде сего вимагати, їх ще й пятий раз будуть покликувати.

Рівночасно з дволїтною службою і значним підвисшенєм контингенту новий закон вводить також поважні зміни у войсковім карнім законі, особливо в процедурі, а передовсім

---

31)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойле.

(Дальше).

— Відваги! — сказав я до себе — відваги! Якби ти не назвивав ся Стефан Жерар, то було би з тобою тепер дуже круто, але то чоловік, котрого не так легко повалити на землю!

Не вагуючись, взяв ся я до роботи. Порізав простирала мої і Бомонта на кілька поясів і звязав їх в доскональну линву, котру привязав сильно в половинї зелїзної штаби.

Опісля я видобув ся на подвірє; дощ лляв як з ведра, а вихор вив гірше ніж перед тим. Я не був би мав потреби скрадати ся здовж вязничного муру, бо було так темно, що я не бачив моєї руки перед кінцем мого носа, а коли не стрічу ся просто з шильдвахом, я не мав чого боятися.

Тепер я станув під муром, перекинув крізь него мою штабу з линвою на велику мою радість побачив, що она зависла на зелїзних зубах. Я виліз по линві, витягнув єї за собою і злїз по ній на другий бік.

Крізь другий мур я передістав ся в той сам спосіб; сидів уже на горі між зубами, коли в темноті побачив щось блискуче. Був се баґнет вартівника підомною, а що мур той був трохи низший від першого, оружиє знайшло ся так близько мене, що я міг его зловити, схиливши ся трохи наперед.

Вояк станув під муром скулений і почав мугикати під посом якусь пісоньку — коби був прочував, що у віддали кількох кроків від него чоловік в розпуці роздумував над тим, щоби єму его власним оружєм пробити серце!

Я приготовляв ся вже до скоку, аж нараз вояк взяв карабін на рамя, викинув зі себе якийсь проклін і пішов крізь багно, щоб розпочати наново свій прохід.

Я тимчасом зсунув ся по линві і пігнав що сили крізь мочари.

До лиха! Якже я втїкав і з яким поспіхом, крізь мочарі серед дощу і бурі! Дощ промочив мене до нитки, а вихор не давав дихнути. Я то впадав в якусь діру, то знов в корчі і терне. Кров спливала менї по лици і по руках, язик прилип менї до піднебіня, ноги тяжіли менї оловом, а серце валило як молотом, немов хотїло тріснути.

Однак я не ставав анї на хвилю, додавав собі відваги і гнав дальше.

Не гадайте, панове, що се діяло ся без пляну. Всьо було точно обдумане.

Наші втїкачі звертали ся все до берегів, однак я постановив удати ся в глубину краю, а то тим більше, що сказав Бомонтови щось якраз противне. Підчас коли я біг на північ, шукали мене на полудни.

Питаєте мене панове, як я міг зорієнтувати ся підчас такої ночи? Річ проста — по напрямі вітру. У вязници ще спостеріг я, що віє він з півночи, а доки я був звернений до него лицем, знав, що находжу ся на властивій дорозї.

Коли я так гнав, показали ся нагло передо мною в темноті два сьвітла. Я остовпів і пристанув на хвилю, не знаючи, що діяти.

Треба вам знати, що я був ще в моїм гусарскім уніформі, а було для мене дуже важною річию постарати ся о инший одяг, щоби себе не зрадити.

Сьвітла ті походили правдоподібно з якоїсь хати, в котрій знайду ся, чого менї було треба. Отже я зближив ся осторожно і жалував дуже, що не мав при собі моєї зелїзної штаби, бо постановив собі сьвято, що буду боротисяся до послїдної каплї крови, заки позволю себе зловити.

Небавком я переконав ся, що я помилив ся в моїм здогадї, бо сьвітла не походили з якогось домика, але що були се дві лїхтарні якогось повоза, котрий задержав ся на широким гостинци. До повоза були запряжені два конї, а побіч стояв малий почтилїон; одно колесо лежало на дорозї.

Підчас коли я з корчів приглядав ся тому всьому, змоклим коням, малому почтилїонови і чорному, обмоклому повозови на єго трех колесах, спущено вікно в повозї, а в нїм показало ся мале лице під великим капелюхом.

— Що я тепер зроблю? — кликнула дама до малого почтилїона. — Сір Кароля не видати, а я буду певно мусїла провести цїлу ніч на тих мочарах.

в постановах о урядовій мові. Переведена в нїм засада, о котру так довго і витревало бороли ся Мадяри, що до урядованя войскових судів є допущені і иншї мови окрім нїмецкої. Вправдї з правила нїмецка мова, як службова (Dienstsprache) остає і на дальше обовязуючою, але коли обжалуваний не уміє по нїмецки, то слїдство має відбувати ся при помочи товмача, або й без него, коли ті, що ведуть слїдство, знають мову обжалуваного. Також головна розправа, вправдї як і доси, має відбувати ся в службовій (нїмецкій) мові, але коли обжалуваний нїмецкої мови не знає, розправа має відбувати ся в его рідній мові, на скілько є можливе виделеґоване жалїбника, оборонця і членів суду, що мову обжалуваного знають. Як оборонців новий закон допускає чинних офіцирів, аспірантів авдиторияту, адвокатів і нечинних офіцирів, коли они є вписані на листу оборонців.

Турецке мінїстерство справ заграничних дало передвчера відповідь Росії на єї ноту що до Чорногори. У тій відповіди Туреччина поминає мовчки головну точку російскої ноти, котра жадала рішучої заяви що до становища Порти супротив Чорногори. Туреччина відповіла, що она свої справи полагоджує самостійно. Она не має воєнних наміріа супротив Чорногори, а жадає лиш від Чорногори бездоганного поведеня. Від Чорногори буде зависїти, чи обопільні відносини будуть добрі.

Після турецких вістий, Росия перед висланем своєї ноти удавала ся до держав з просьбою, аби прилучили ся до єї кроку. Але держави відмовили. Туреччина дізнавши ся о тім, дала Росії різку відповідь.

Новинки.

Львів, 27 мая 1911.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс секретаря повітового Евг. Льоґіна з Камінки струмилової до Бібрки.

— **З Дирекциї** прив. української гімназиї в Рогатинї. Іспити приватистів (-ок) кляс I—IV відбудуть ся в четвер 22 червня с. р. Зголосити належить ся 21 червня. Вступні іспити до кляс II —V тих учеників, які одержали на те дозвіл ц. к. Ради шк. кр. відбудуть ся дня 28 червня с. р. Вступні іспити до I кл. перед фериями відбудуть ся в пятницю 30 червня, евентуально в суботу 1 липня с. р. Зголосити належить 29 червня с. р.

— **Управа** гімназияльної бурси філїї тов—а „Просьвіта" в Яворові отвирає з днем 1 червня 1911 р. приготовляючий курс до I кл. гімн. Ремунерация за удїлюване науки як і за приміщене в бурсї є мінїмальна — приступна для найбіднїйшого ученика. Батьки аспіруючих зволять зголошувати ся по близші інформациї до підписаного управителя, який ручить так за совісне підготовлене елєвів, як також і здоровий харч. — Іван Тиховский.

— **Морози і снїги в маю.** З Турки над Стрием доносять, що там від кількох днїв настали морози. Теплота спала нивше нулї, а стояча вода покрила ся тоненькою верствою леду. Гори покриті снїгом. Огородовина і завязки овочів на деревах овочевих вмерзли. Тутешні люди побоюють ся в наслїдок того дорожнї і голоду. В четвер трохи потеплїло. Та й з Коломийщини доносять, що там дають ся відчувати ночами досить сильні приморозки. В горах а навіть в таких підгірских місцевостях як Печенїжин і Товмачик впали минулого понедїлка і втірка снїги. Приморозки нічні наробили значної шкоди, особливо вимерзли фасоля і кукурудза; ся послїдна так потерпіла, що треба буде поля наново обсївати. В Мишинї, Вербіжи, Товмачику і сусїдних селах град вибив всї засїви. В декотрих місцевостях падав град величини волоского ориха і так все витовк, що навіть не знати, де що росло.

— **Огнї.** Грізний огонь вибух оногди у фабрицї пильників п. Мончиньского. Причиною огню стала ся лиха будова комина а шкода, якої огонь наробив, виносить звиш 3000 К. Сторожа пожарна загасила огонь. — З Судової Вишнї доносять, що там згоріла т. зв. Колїньска фабрика цикориї збудована минулого року коштом звиш пів міліона корон. З причини слабої акциї ратункової огонь тревав до 10 год. рано і знищив фабрику, аж остаточно о тій порі впав зливний дощ і загасив огонь.

— **Убийстио.** Дня 24-го с. м. доконано в Суховоли коло Зимної Води убийства, котрого причина доси не вияснена. В згаданім селї три господарі підозрівали свого сусїда Антона Кохайкевича, що він підпалив обійстє одного з них Адама Слїпака. То своє підозрінє розповідали они всїм, а внаслїдок того Кохайкевич був виставлений на всїлякі прикрости в громадї. Ві второк рано стрітив Кохайкевич Слїпака на пасовиску і став єму докоряти за то, що розповідає по селї сплетнї о підпалюваню. Від сварки прийшло до бійки, в котрій Кохайкевич вдарив Слїпака два рази сокирою, раз в голову а другий раз в ліву руку і відрубав єму палець. Слїпак вирвав тоді кіл з плота і вдарив ним Кохайкевича кілька разів так, що тому випала сокира з рук і він забіг на обійстє Михайла Байцера. Тут бив его Слїпак дальше доти, аж Кохайкевич таки погиб. В тій

— Може буду міг вам, панї, в чім помочи — відозвав ся я, виходячи з корчів до сьвітла.

Женщина в клопотї була для мене все сьвятим єством, а та була в додатку ще гарною як ангел. Не забувайте, панове, також, що тоді я був що правда полковником, але числив ледво 28 лїт.

Боже, як она крикнула і як почтилїон глядів на мене з отвореним ротом!

Нїчо дивне, бо моя поява з огляду на тодїшнї події не могла в ночи наповнити довірем женщину, що находила ся в самотї серед мочарів.

Коли отямилась трохи з першого перестраху, я жертвував їй ще раз мої услуги і міг тепер вичитати в єї гарних очах, що моя постава і цїле поведенє викликали у неї приємне вражінє.

— Дуже менї прикро, що я налякав вас, панї — сказав я до неї — але я був припадково сьвідком ваших слів і не міг здержати ся, щоби не жертвувати вам своєї помочи.

Я склонив ся при тім. Знаєте, панове, мої уклони і можете собі уявити, що моя вартість підскочила в очах тої дами дуже значно.

— Я дуже з'обовязана вам, пане — відповіла з милою усьмішкою. — Наша подорож з Тавістоку була страшна. Вкінци ми втратили одно колесо в повозї та осїли серед мочарів. Сір Кароль, мій чоловік, пішов вправдї по поміч, але бою ся, що заблудив.

Я мав уже на устах слова потїхи для неї, коли мій погляд упав на чорний подорожний плащ, що належав правдоподібно до єї товариша. Отже було то, чого менї було треба!

Що правда думка, що я буду тут відгравати ролю рабівника, була спершу для мене дуже неприємною, але щож було дїяти? Я находив ся ще в краю неприятеля! Тому я поступив собі коротко.

— То певно плащ вашого чоловіка? — спитав я. — Простїть, панї, що чую ся приневоленим...

По тих словах я витягнув плащ крізь вікно.

На гарнім єї лици я вичитав здивоване, страх і відразу, яку відчувала на вид мого поганого вчинку, а вид сей порушив мене до глубини.

— Ох — почала — якже я на вас завела ся! Отже ви прийшли по то, щоби мене обрабувати, а не щоби менї помочи. Я думала по вашім поведеню, що маю дїло з чоловіком чести, а ви крадете плащ мого чоловіка!

— Панї — відповів я — прошу, не осуджуйте мене, заки вислухаєте все. Потреба змушує мене до того; але скажіть менї, панї, хто має щастє бути вашим чоловіком, я прирікаю вам, що зверну єму той плащ.

Єї черти втратили трохи з давної строгости.

— Мій чоловік зоветь ся сір Кароль Мередіт. Вибирає ся він в дорогу до вязницї в Дортмурі, де має полагодити дуже важні урядові справи. Коли хочете послухати доброї ради, то ідїть своєю дорогою і не присвоюйте собі чужої власности.

— Завидую єму лише частину его власности, панї!

— І ту ви взяли з его повозу!

— О нї! — відповів я з ґалантериєю — та ще находить ся в повозї!

Розсьміяла ся весело і сердечно та відповіла:

— Ви волїли би радше віддати плащ, ніж говорити менї тут компліменти!

Я перебив їй:

— Панї, то неможлива річ. Позвольте менї, панї, щоб я всїв до вашого повозу, щоби міг вам пояснити, як конечна для мене та частина одежі.

Небесам лише звістно, яку дурницю був би я тоді ще зробив, як би був в тій хвили не почув легкого „галльо!" на котре почтилїон відповів голосно. Рівночасно я побачив, що наближаєть ся до нас якась лїхтарня.

— Панї, на жаль мушу вас тепер покинути.

По тих словах я попращав ся з гарною женщиною, очевидно не без того, щоби хотяй менї дуже спішило ся, не витиснути на її руцї огнистою поцїлуя. Була то дуже мала ручка а витягнула єї скоро з моєї руки, на знак невдоволеня з причини моєї сьмілости.

Тимчасом лїхтарня зближила ся а малий почтилїон видко набрав відваги, бо хотів менї перешкодити в утечі. Однак я відтрутив его і з плащем під пахою щез в темноті.

Тепер одиноким моїм старанем було, щоби в часї послїдних двох годин ночи віддалити ся як лише можна найдальше від вязницї. Отже я відвернув лице до вітру і гнав, аж вкінци упав з утоми.

Але лише кілька хвиль відпочинку а потім наперед! Був преці молодий і сильний а мязи мав немов викуті зі стали.

Так видержав я ще три години.

Після мого обчисленя я мусів мати вязницю о яких 20 анґлїйских миль за собою.

Коли почало свитати, я запримітив, що находжу ся на гористій, сильно бурянами зарослій околици. Тут я міг дуже добре укрити ся до вечера. Отже закопав ся в корчі, овинув ся в теплий, мягкий плащ і, як то я вже нераз робив, положив ся спати мимо дощу і вітру.

Але не був то сон покріпляючий; мучили мене якісь бридкі сни, в котрих всьо діяло ся навпаки.

Вкінци з одною одинокою шкадроною гузарів я заатакував на втомлених конях цїлу фалянґу угорских ґренадиєрів — так само як то зробив свого часу під Ельхінґен.

Я станув в стременах і кликнув: „Най живе цїсар!" на що мої вояки відповіли грімким:

„Най живе цїсар!"

Я збудив ся наслїдком того і скочив з мого твердого ліжка, між тим коли оклик ще гомонів в моїх ухах.

Протер очи і спитав сам себе, чи я справдї збудив ся, бо той сам оклик повторило тепер яких пять тисяч людий.

Тепер я висунув голову з охоронних корчів, а то що побачив в деннім сьвітлї, було хиба послїдним, чого собі бажав, або що бачити хотїв.

Вязниця в Дортмурі!

Понурий, довгий будинок находив ся передомною!

Так якби я був ще біг кілька мінут, був би певно вдарив головою о мур.

(Дальше буде).

бійці мали брати участь також і инші господарі, котрі били жертву несправдженої сплетні доти, аж він цогиб. Трупа Кохайкевича викинули відтак перед хату на улицю, де лежав аж до вечера. В середу почала жандармерия слідити за виновника, а в четвер трох підозріних о убийство відставила до Львова.

— **Убийство чи самоубийство?** Подія, яка стала ся при ул. Глубокій ч. 16 набирає подібної сензациї, як процес Левіцкого, котрий тепер веде ся. Марию Козловску по новім переслуханю арештовано і відставлено до слідчої вязниці карного суду. Справа ся представляє ся тепер як слідує:

Роман Весьоловский, урядник Банку краєвого пізнав свого часу паню Марию Козловску, жінку бувшого властителя більшої посілости, а тепер приватного урядника і завів з нею близше знакомство між ними, що тревало два роки, стало дуже холодне, бо Весьоловский постановив був оженити ся і навіть заручив ся з якоюсь панною. Коли Козловска довідала ся о тім, почала єму грозити і наставала на то, щоби зірвав зносини з нареченою. Весьоловский жалував ся вже від довшого часу, що Козловска заєдно єму грозить і він навіть боїть ся виходити з дому. В середу завізвала Козловска Весьоловского до себе. Він не пішов і під впливом своєї родини написав лист до неї, в котрім якось викрутив ся. Але коли она завізвала єго другий раз, він пішов до єї помешканя при ул. Глубокій і вже більше не вернув звідтам.

Около 7 год. вечером сусіди зачули вистріли в помешканю Козловскої. Першою особою, котра по тих вистрілах заалярмувала сусідів, була п. Мария З., приватна учителька, котра мешкала у Козловскої. Она прийшла до дому о 6 год. 30 мін. по полудни. По хвили вчула три вистріли револьверові. Перепуджена закликала сусідів і при їх помочи добула ся до помешканя Козловскої, забитими дверми з комнати, в котрій мешкав академік п. Д. В мешканю Козловскої знайшли лежачого на земли Романа Весьоловского а над ним в безрадній розпуці стояла Козловска. Побачивши входячу п. З. відозвала ся: Маню, ратуй Ромка!

Завізвано зараз стацию ратункову, котра забрала Весьоловского до шпиталю, але він вже в дорозї помер. Небавком опісля явив ся комісар поліциї, а зовсім притомна Козловска сказала єму, що померший називає ся Роман Весьоловский і був урядником краєвого банку. Дальше зізнала она, що стала ся жертвою убийчого замаму, бо Весьоловский насамперед стрілив до неї, а відтак сам собі житє відобрав. З переведених однак пізнійше доходжень поліцийних прказало ся инакше і Марию Козловску арештовано яко підозріну о то, що то она убила Весьоловского.

Показало ся насамперед, що револьвер, від котрого згинув Весьоловский, був власностию мужа Козловскої. З кореспонденциї, знайденої в мешканю Козловскої стверджено, що знакомство єї з Весьоловским тревало від двох літ. Весьоловский, син досить маючих родичів, мав їй прирікати, що як она розведе ся з мужем, він оженить ся з нею, що побудує каменицю, де будуть разом мешкати і т. д. В послідних днях однак, коли заручив ся з панною з дуже поважної родини, зірвав з Козловскою. Бояв ся однак скандалу і від часу до часу все-таки заходив до Козловскої.

Переведена ревізия в мешканю Весьоловского, котрий мешкав разом з матірю і сестрою в сусідстві Козловскої при ул. Глубокій ч. 4, не викрила нічого, що вказувалоби на то, що Весьоловский носив ся з наміром убити Козловску. Знайдено там переписку з Козловскою і бравнінґ, котрий лишив ненарушений дома.

Козловска зізнала на поліциї, що критичного дня Весьоловский, хотячи з нею остаточно зірвати, запросив єї білетом до свого мешканя. Тут стрітилась она з матірю Весьоловского, котра просила єї, щоби она увільнила сина і не вязала єму житя. Козловска прирекла. Лишившись сама з Весьоловским просила єго, щоби ще прийшов о 5 год. по полудни до неї задля остаточного порозуміня Весоловский прийшов, замкнув двері на ключ і ключ сховав до кишені. По довшій розмеві Козлов. заявила Весь., що годить ся на зірване зносин, але смерть собі зробить і в тій хвили вхопила револьвер. Замаху однак не виконала, бо Весь. видер їй револьвер. По тій сцені розмавляли дальшэ, Весь. сидів на канапі, а Козловска ходила по комнаті. Нараз роздав ся вистріл і Козловска зімлївши впала на землю. Коли очуняла, знайшла Весьоловского вже умираючого...

Весьоловский мав дві рани, одну на чолї а другу в правім виску. Лікарі ствердили, що по котрій небудь з тих ран Весьоловский не міг вже мати сили стрілити другий раз в себе. Рани Козловскої суть того рода, що насувають здогад, що не хтось єї пострілив лиш она сама собі ті рани поробила.

Телеґрами.

Відень 27 мая. „N. W. Tagblatt“ доносить, що міністер Ґломбіньский зовсїм подужав і обняв нині урядоване.

Київ 27 мая. Буря знищила богато пароплавів на Дніпрі. Згинуло кілька осіб.

Ню Йорк 27 мая. З Хуарес доносять, що Мадеро в маніфесті візвав до признания Делябаррі президентом.

Мехіко 27 мая. Діяс виїхав потайком до Веракруц.

Река 27 мая. Топники, машиністи, моряки і кельнери угорско-хорватского товариства плавби розпочали вчера вечером страйк.

Петербург 27 мая. Цар видав указ, вискавуючий признане урядникам, котрі брали участь в ревізийній діяльности сенаторів Найдгардта і Ґаріна.

Брукселя 27 мая. На вчерашнім засїданю палати послів прийшло знову до бурливих сцен підчас бесіди міністра просьвіти в дискусиї над законом шкільним. Социялісти і лїберали перебивали міністрови окликами: Проч з монастирями!

Льондон 27 мая. Після послідного спису населеня числить Ірляндия тепер 9,381.000 душ або о 76.800 менше як десять лїт тому назад.

Господарство, промисл і торговля

Цїна збіжа у Львові.

дня 26-го мая:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11 90	до	12·10
Жито	7·60	„	7·80
Овес	8·70	„	8·90
Ячмінь пашний	8·30	„	8·60
Ячмінь броварний	8·30	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до варения	9·—	„	13·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	8·—	„	8·30
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	85·—
Конюшина біла	80·—	„	95·—
Конюшина шведска	65·—	„	75·—
Тимотка	50·—	„	65·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворец:

З Кракова: **2**^{22}, 5^{50}, 7^{30}, **9,** 10^{15}, **1**^{30}, **2** §) 5·48, 7^{15}†) **8**·25, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10,** 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: **12**^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6**^{26}, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55,** 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·45, **2**·30§), **2**·45, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2**·18, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33,** 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.